

Okhaldhunga Times, desember 2016

Kjære venner

I hjertet av Himalaya

«Mission», som sykehuset heter på folkemunne her, ligger i husklyngen ned mot elven. En liten by bygger seg opp rundt oss. Gjennom Okhaldhunga Times er det mange som er kommet tett på livet i Okhaldhunga. Midt i det livet bor vi i vårt kjære hjem, og nyter solnedgangen bak blånene i Himalaya om ettermiddagen på verandaen.

Velkommen hjem til oss!

Bygging på alle kanter

Det er mange byggeprosjekter som skjer samtidig nå. Øverst fra venstre er det renovering av en gammel bygning til nytt laboratorium, og veien rundt sykehuset planeres og steinsettes. Nederst til venstre vokser Mødreventehjemmet fram, og siste bilde viser at arbeidet med fire nye stabsboliger i ett bygg er påbegynt, rett ved vår fredelige veranda!

Hvorfor Mødreventehjem?

Det er mange som kommer til sykehuset for å føde, men det er ikke alle som kommer helt fram. En sen kveld kom det en jeep i full fart inn til sykehuset og i det samme kom barnet, før moren rakk å gå ut av bilen. Hun begynte å få veer en natt, klokka seks om morgenen begynte de å bære henne de tre timene de måtte gå til veien. Da de var kommet så langt måtte de vente lenge før de fikk tak i noen jeep som kunne ta dem videre. Etter 4 timer på veien i jeep, rakk de fram klokka ti om kvelden og fødte i sykehusporten. Derfor har vi ventehjemmet!

Luksus!

Neida, det kjennes ikke som luksus når telefonen ringer klokka ett om natta, fordi en prematur fødsel har gått i stå. Kvinnen sier hun har ennå nesten to måneder igjen til termin. Det er kaldt her nå, og vel så kaldt inne i vårt hus som ute. Derfor er det på med ullundertøy, skjorte bukse, gensere og jakker m.m., ut og opp på sykehuset. Så kommer jeg inn på fødestua, og det er da følelsen av luksus brer seg: For her er det varmt! Det er ordentlig innetemperatur slik som i Norge. Termostaten står på 22 grader, og den virker! Tenk for en forskjell det gjør, for en våt liten nyfødt prematur som skal undersøkes og kanskje trenger behandling. Både de nyfødte, fødekvinner, tynne små barn med lungebetennelser og mange andre kan se denne vinteren mye lysere i møte enn de har kunnet noen gang før, her i fjellet.

Herfra går en takk til alle dere som har bidratt til å bygge et sykehus der det nå er både varmt og lyst på så vel fødestue som operasjonsstuer, intensivrom og småbarnsrom, selv om det går mot kald vinter! Det har det aldri vært før.

Med fokus på livet under Mt. Everest

Denne skjønnheten betaler turistene masse for å se.

Men nede i dalene lever de som aldri får sett opp fra hverdagens krav:

En hyllest til de som overlever fattigdommen!

Tre kvinner en dag på sosialkontoret:

Hvem av oss kunne gått inn i deres liv?

*En ung, en midt i livet, en "eldre" kvinne midt i
førtiårene.*

*Ingen har mer enn et kvart mål jord, ikke mer enn
for sitt hus. Alle har de sett det lille de hadde av
hus rase sammen. En hadde tatt opp et stort lån for
et nytt hus som raste sammen i jordskjelvet. Alle
arbeider de som dagarbeidere for 20 kr dagen.
Den yngste har brukket armen. Mannen til kvinnen
midt i livet er operert for brokk, den eldste har
kronisk vondt i hodet og magen pga av angst. I alle
husstandene er det en som vil være arbeidsufør de
neste to måneder. Slik sklir alle disse tre
husstandene enda dypere ned i fattigdommen.*

Hva er deres styrke, hvordan overlever de? Alle tre kvinnene har gode ektefeller som ikke drikker. De har fred i hjemmet. De to yngste har bare ett barn hver siden de ikke har mer jord. Det har gjort dem i stand til å være to arbeidsføre i hjemmet. Det forteller også om god planlegging. Men det er et hardt press de lever under. Ingen har jord i sitt navn, derfor får de ikke støtte til gjenoppbygging fra myndighetene. Alle har lån, - for behandling, skole og for mat som de har måttet kjøpe på kreditt, med en månedlig rente på 2-3 %. Det ender med angst, som forsterkes av kvinnenenes overgangsalder.

Alle de tre kvinnene har en styrke til i livet: Dere. For de fikk alle sin sykehusregning betalt av sykehusets Pasientstøttefond.

Vi ville kanskje ikke greie å gå inn i deres liv. Men vi vet at Kristus nettopp går inn i slike liv og deler deres smerte. En styrke de ennå ikke vet at de kan få del i. Men Han kom til vår fattigdom en jul for mange år siden og fremdeles ser vi at Han kommer til fattige hjem med sin forvandlende kraft.

En ny begynnelse i kirken

Sist søndag kom Gita til kirken. Med stor glede fortalte hun at hun hadde tatt det første skrittet på troens vei. En ung mor som mistet sin syvårige datter i en ulykke har funnet livet, freden og meningen i tilværelsen igjen. Hun lever i en bambushytte ved siden av sitt sammenraste hus, hun har to ben i fattigdommen, men et nytt liv har begynt. Vi deler håpet med henne, for Han har tatt bolig i hennes bambushytte.

Moro med røntgen

Røntgenbilder er viktige også på vårt sykehus. Og det er morsomt å arbeide med, når vi får så fine bilder som vi gjør nå, med det nye digitale utstyret:

1) Ben i halsen

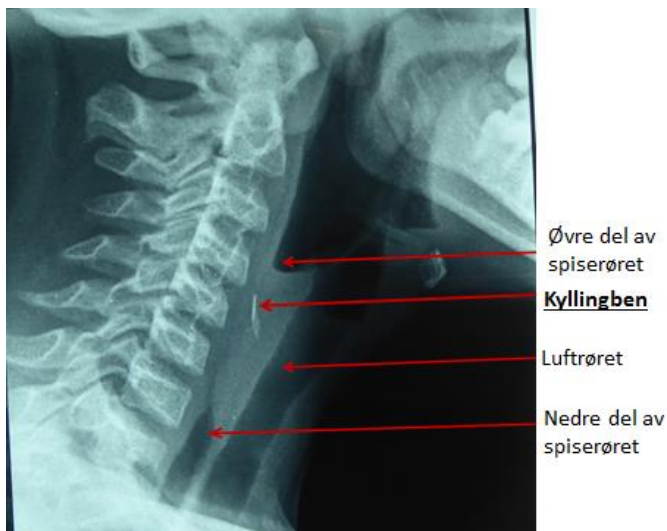
Mange kommer hit til sykehuset fordi de har fått noe i halsen. Utallige ganger blir vi bedt om å ta rtg.-bilde, fordi "det kjennes som at noe sitter fast der". Som regel har dette "noe" skrappt opp litt i halsen, men har så forsvunnet trygt ned i magen. Men ikke alltid:

En tolv år gammel gutt hadde spist et nydelig måltid med ris og kylling. Plutselig satte et ben seg fast i halsen. Det gjorde vondt, og det ble vanskelig å svelge. Bestefaren som han var sammen med mente det beste ville være å drikke en solid mengde sprit, for at han så skulle kaste opp og få ut benet. Han drakk så godt han kunne, men benet kom ikke opp.

Da han kom til oss seks timer senere var han ganske omtåket av spriten, men det ble stadig vanskeligere å svelge.

Røntgenbilde så slik ut:

Kyllingbenet var godt synli, og det hadde begynt å danne seg en hevelse rundt der benet satt. Om det fikk fortsette ville luftrøret også kunne bli forsnævret. Så benet måtte ut.

Gutten ble lagt i narkose, og her er flere ivrige doktorer i gang med å lyse nedover i svelg og spiserør.

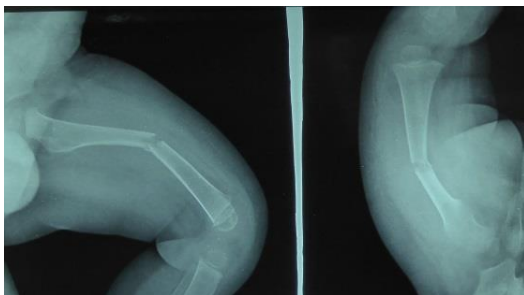
Benet ble funnet og hentet ut med en spesialtang. Det var en kort og vellykket operasjon!

2) Å henge i strekk

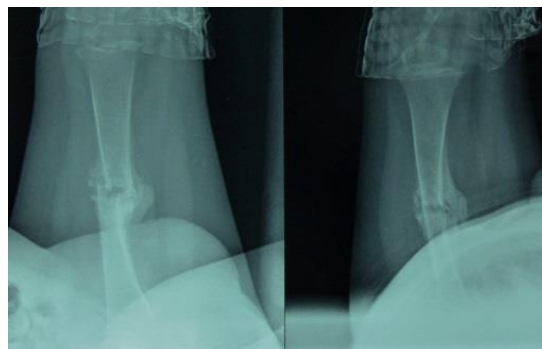
Hva skjer her?

På en barnestue ligger en liten gutt, halvveis hengt opp etter bena. Han har ligget sånn i vel to uker, med stumpen akkurat løftet over madrassen.

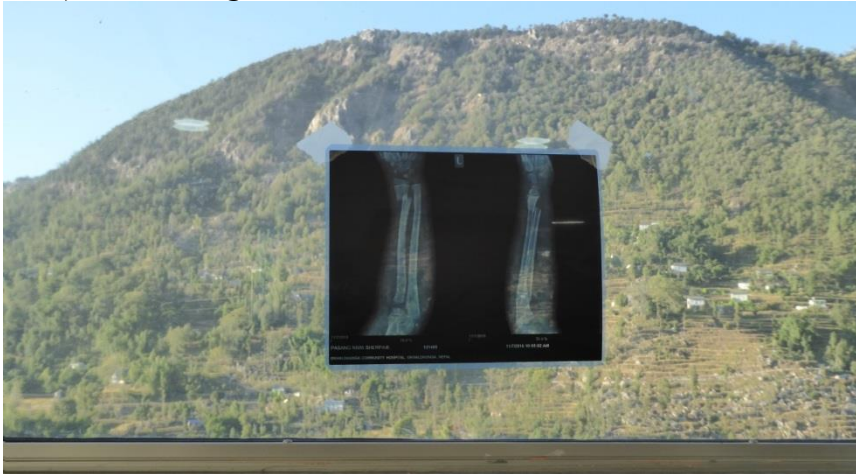
Han kom inn med lårbensbrudd:

Små barn er fleksible. De venner seg til denne behandlingen overraskende fort. Sikkert fordi det jevne strekket på bruddstedet gjør at smertene raskt blir mindre. Nå er bruddet i fin tilheling, lårbenet har blitt rett og fint, og vi ser tydelig at nytt ben er i ferd med å dannes rundt bruddstedet ("kallus").

3) Pene røntgenbilder

På sykehusene i Norge har de lyskasser som brukes som bakgrunn når man ser på røntgenbilder. På operasjonsstua vår har vi ikke det, ennå. Noen ganger klistrer vi dem opp på vinduet, for å se hva vi skal dra på plass. Det ser slik ut. Nabolandsbyen er fin bakgrunn, og vi ser et brudd som vi skal prøve å dra på plass. Mye triveligere å se på enn en lyskasse.

Vepsestikk

Vi har noen sinte vepser her i Nepal. De er store med røde hoder, og kan være farlige. "Asian Giant Hornet" heter de på engelsk, "aringal" på nepali. De er rovdyr, og viktigste byttedyr er honningbier. De angriper kubene, og en enkelt veps kan raskt drepe tusenvis av bier. Vi har hatt noen pasienter her som har blitt stukket av en hel sverm med slike, og noen av dem har blitt svært alvorlig syke. Når de angripes av en sverm er det gjerne fordi de har prøvd å røyke ut bolet for å få tak i larvene, som skal være en delikatesse når de er sprøstekt(!)

Jeg har alltid hatt en særlig interesse for insekter, og disse sinte små dyra har jeg hatt lyst til å se nærmere på, i alle fall for å få tatt bilder. Og nå fikk jeg sjansen: En mamma kom med sin åtte måneder gamle gutt, som var blitt stukket i foten av en *aringal*. De fortalte at de hadde drept vepsen, og hun hadde den med i en plastikkpose!

Gutten var litt hoven i foten og hadde vondt, men det ga seg på noen timer. Men så var det vepsen. Jeg prøvde å ta den ut av posen. Men da begynte den å krabbe rundt, så den var ikke død likevel! Jeg tore ikke ta den ut, hadde liten lyst på direktekontakt med et sånt beist som kanskje følte at den nå hadde noe å hevne. De er 4,5 cm lange og ser hissige ut. Så dette bildet ble det nærmeste jeg kom. Nifse saker?

Jordskjelv blir vendt til det gode for noen.

I hele fylket er det mange som ikke har jord i eget navn, og som av den grunn ikke får den hjelpen de trenger fra myndighetene til oppbygging. Vi har valgt seks kommuner der det var størst ødeleggelser. Der bygger vi for og med de som ikke har jord. Først har det vært en lang prosess å fasilitere jordkjøp og hjelpe dem gjennom hele papirmølla for å få det registrert på de rette kontorer. Først etter det kan vi hjelpe dem med å bygge hus. Fire hus er overgitt til sine nye eiere. Ytterligere fire hus er startet opp etter regntiden, og er i full fart mot ferdigstillelse. To nye hus starter opp nå i en annen kommune. Ett hus betyr en vending av en families historie, et stort skritt på vei ut av fattigdommen.

Kunsteren bak dette jordskjelvet i Siljan kirke ble kort etter alvorlig syk. Det ble et jordskjelv i hans familie da de måtte ta avskjed med ham i den samme kirken nylig. Men ett hus etterlater han seg i vårt jordskjelvsrammende område, som en siste velsignelse til mennesker i nød i Nepal, som han lenge har sett og hjulpet.

Fotball på rismarkene

Risen er slått nå, og ligger i fine, sirlig ordnede bunter på terrassene for å tørke. De voksne har treskeplass på den nederste terrassen, der vi så vidt ser noen store hauger med rishalm på bildet. Halmen skal bæres hjem i morgen, og snart skal også buntene med korn treskes, for hånd. Dette er en fin tid for ungene: I en kort periode nå, før vinter-hveten skal såes, blir terrassene fotballbaner! En sammensurret fillebylt er en fin fotball.

Helseministeren på besøk

Dagen før OT går "i trykken" fikk vi overraskende besøk: Selveste Helseministeren i Nepal kom på besøk. Med bare få timers varsel kom han med et team i helikopter, for å ta sykehuset vårt i øyesyn, se de nye bygningene og tale til folket. Han ga solid støtte til våre planer om en lokal sykepleierskole som myndighetene selv vil finansiere, og til de lokale stemmene som hevdet at dette nå fungerer som sykehus ikke bare for Okhaldhungas egen befolkning, men også for de fem nabolagene.

Hilsen
Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".